

Marc Levy

Kus sa oled?

Marc Levy raamatuid on tõlgitud 49 keelde ja müüdnud rohkem kui 40 miljonit eksemplari

Originaali tiitel:
Marc Levy
Où es-tu? (Finding You)
2001

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on kirjandusteos. Nimed, tegelased, kohad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud kirjanduslikult ning mistahes sarnasus tegelike isikute, kas elavate või surnutega, äriasutuste, sündmuste või asukohtadega on täielik kokkusattumus.

Tõlkinud Tiina Kanarbik
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

© 2001 Editions Robert Laffont / Susanna Lea Associates

www.marclevy.info

All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

B01375620

ISBN 978-9949-82-531-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Ainult armastus ja sõprus võivad täita meie päevade üksildust. Õnn pole kellegi jaoks õigus – see on võitlus, iga päev. Ma arvan, et peame oskama seda nautida, kui see meie juurde tuleb.

ORSON WELLES

Louis'le
M.-ile

Esimene osa

Ta sündis 14. septembril 1974. aastal kell kaheksa hommikul ühel väikesel Ida-Kariibi saarel, 15°30' põhjalaiust ja 65° läänepikkust. Keegi ei pööranud sellele sündmusele suuremat tähelepanu ja registreeris kanti ta järjekorranumbriga 734.

Tema kahel esimesel elupäeval suhtuti ta arengusse täieliku ükskõiksusega. Ta elumärgid olid stabiilsed ja temas polnud midagi märkimisväärset, mis oleks õigustanud erilist tähelepanu. Ta sai samasuguse kohtlemise osaliseks nagu kõik temasarnased vastsündinud: vastavalt tavaprotokollile märgiti ta mõõdud üles iga kuue tunni tagant.

Aga 16. septembril kell kaks päeval kõitsid teatud analüüside tulemused Guadeloupe'i teadlasterühma tähelepanu. Õhtul ei suutnud tiimijuht, kes pidi teda jälgima, oma muret enam endale hoida ning võttis ühendust Ameerika kolleegidega. Juhtuma hakkas midagi olulist ja vastsündinu muutumisest sai kogu inimkonna jaoks kiireloomuline probleem. Olles sündinud külma ja sooja õhumassi koondumisest, oli ta ohtlik loomus hakanud end ilmutama. Vastupidiselt oma väikesele õele Alice'ile, kes sündis eelmise aasta juulis ja elas vaid

seitse päeva, suutmata piisavalt jõudu koguda, kasvas tüdruk kohutava kiirusega ja oli vaid kahe päevaga saavutanud hirmuäratavad proportsioonid.

Kolmanda elupäeva õhtul hakkas ta ettearvamatult nihelema ja ringe tegema ning muutus üha energilisemaks, suutmata ilmselt otsustada, mis suunas minna.

*

17. septembril kell kaks öösel kummardus professor Huc laua kohale, mis oli üle külvatud paberitega – andmed, numbrijadad, elektrokardiogrammid – ning uuris imiku ümbrust ainsa vilkuva päevavalguslambi all. Ta otsustas, et tüdruku areng tegi oluliseks ristida ta nii kiiresti kui võimalik, justkui võinuks talle nime andmine ähvardavat õnnetust ära hoida. Arvestades tema vapustavate muutumistega, oli võimalus, et ta jääb niisuguseks, nagu on, väike. Ta nimi oli valitud juba enne eostamist: teda kutsutakse Fifiks.

Ta leidis koha ajaloos selsamal hommikul kell kaheksa – 17. septembril 1974 –, kui ta kiirus ületas 74 miili tunnis. Vastavalt Saffir-Simpsoni orkaaniskaalale nimetasid Guadeloupe'i Pointe-à Pitre'i orkaanikeskuse meteoroloogid ja nende kolleegid Florida Miami rahvuslikus orkaanikeskuses ta seetõttu 1. kategooria orkaaniks.

Fifi jõud suurenes järgnevate päevadega ja tekitas ahastust teda uurivate teadlaste hulgas ning ta liikus kiiresti 2. kategooriasse. 17. septembril kell kaks päeval saavutas ta pideva tuulekiiruse üle 135 kilomeetri tunnis ja õhtuks oli see tõusnud rohkem kui 145 kilomeetrini. Aga suurim põhjus ärevuseks oli tema asukoht, mis oli ohtlikult nihkunud. Nüüd oli see 16°30'

Kus sa oled?

põhjalaiust ja $81^{\circ}70'$ läänepikkust. Edastati hoiatused ning kuulutati välja maksimumhäire.

18. septembri öösel kella kaheks langes ta Hondurasele, pekstes selle põhjarannikut iilidega, mis lähenesid 240 kilomeetrile tunnis.

I.

Newarki rahvusvaheline lennujaam. Takso laskis naise välja ja kihutas terminali ümber ringlevasse liikluskaosesse. Ta seisis kõnniteel ja jälgis, kuidas auto kaugusesse kaob. Suur roheline reisikott, mis ta jalge ees lebas, kaalus peaaegu sama palju kui ta ise. Grimassi tehes hiivas ta selle õlale.

Ta sammus läbi automaatuste 1. terminali, läbis ootesaali ja läks mööda lühikest treppi alla. Temast paremal tõusis spiraalina teine trepp. Ta ronis kiiresti trepist üles, hoolimata raskest kandamisest, ja astus otsustavalt mööda koridori edasi.

Mõne sammu pärast jäi ta seisma ja vaatas puust ukse sees olevast aknast lennujaama baari sisse. Restoran ja baar suplesid oranžis kumas ning ruumis istus kümnekond meest, küünarnukid vineerist letil, juues õlut ja kommenteerides valjuhäälselt sporditulemusi, mis vilksatasid nende peade kohale seinale kinnitatud teleriekraanil. Naine lükkas ukse lahti ja astus sisse, vaadates üle punaste ja roheliste laudade.

Ta märkas meest, kes istus tagapool paksu klaasseina ees, kust võis näha maandumisrada. Tema ees laual lebas kokkumurtud ajaleht. Ta parem käsi toetus lõuale ja vasak

liikus üle paberist laudlina, kuhu ta pliiaatsiga kellegi nägu visandas.

Ta silmi, mida naine veel ei näinud, ähmastas kollaste triipudega maandumisrada. Väljas liikusid lennukid aeglaselt mööda, suundudes stardiraja poole. Naine kõhkles ja valis siis laudade vahel parempoolse vahekäigu, mis viis ta märkamatuult mehe juurde. Ta möödus sumisevast konditsioneerist ning kõndis vaikselt ja kiiresti. Noormehe juurde jõudnud, pani ta käe talle pea peale ja sasis ta juukseid. Portree, mida mees oli laudlina kärgmuustrile joonistanud, oli temast.

„Kas ma lasin sul oodata?“ küsis naine.

„Ei, sa jõudsid õigel ajal. Ootamine tuleb hiljem.“

„Nii et sa oled siin kaua olnud?“

„Mul pole õrna aimugi. Aga sa näed hea välja. Võta istet.“

„Mu lennuk väljub tunni aja pärast.“

„Ja ma kavatsen teha kõik, mis suudan, et sa sellest maha jääksid. Ma loodan, et sa ei jõua pardale.“

„Sellisel juhul olen ma siit kahe minuti pärast läinud,“ ütles naine istet võttes.

„Hea küll, ma jätan järele, ma luban. Ma tõin sulle midagi.“

Mees pani lauale väikese musta kilekoti ja lükkas seda nime-tissõrmega naise poole. Naine keeras pea viltu nagu ikka, kui väljendas küsimust: „Mis see on?“ Ja kuna mees teadis naise iga ilme tähendust, vastas ta kulmukergitusega: „Tee lahti, siis näed.“ See oli väike fotoalbum.

Naine hakkas lehti pöörama. Esimesel oli mustvalge foto kahest kaheaastasest lapsest, kes seisis vastamisi, hoidsid teineteisel õlgadest kinni ja vaatasid silma.

„See on meist kõige vanem pilt, mille ma suutsin leida,“ ütles mees.

Naine pööras lehte ja mees jätkas kommenteerimist: „Need oleme sina ja mina jõulude ajal. Ma olen unustanud, mis aastal, aga me polnud veel kümnesedki. Ma arvan, et selsamal aastal, kui ma andsin sulle ripatsi, mille sain oma esimesel armulaual.“

Instinktiivselt libistas Susan käe rindade vahele ja tõmbas välja väikese keti, mida ta kunagi ära ei võtnud. Ripatsil oli Lisieux' püha Thérèse'i kujutis. Pärast mõnda lehekülge oli naise kord peatuda ja fotot kommenteerida. „See on tehtud siis, kui olime kolmteist. See on su vanemate maja aed ja ma just suudlesin sind. See oli meie esimene suudlus. Kui ma keele sulle suhu torkasin, siis sa ütlesid: „See on vastik!“ Ja see on kaks aastat hiljem – selleks ajaks ma arvasin, et *sina* oled vastik, sest tahtsid minuga magada.“

Philip vaatas lehe teist poolt ja näitas pilti. „Ja kui ma õigesti mäletan, siis aasta hiljem, kohe pärast seda pidu sa enam ei leidnud, et see mõte oleks vastik.“

Iga tselluloidleht kajastas perioodi nende ühisest lapsepõlvest. Ühe koha peal naine peatas mehe.

„Sa jätsid pool aastat vahele! Miks siin pole ühtki pilti mu vanemate matustest? Sa olid siis nii seksikas!“

„Lõpeta lollid naljad, Susan.“

„Ma ei tee nalja. See oli esimene kord, kui tundsin, et sa oled justkui minust tugevam – see mõjus mulle rahustavalt. Tead, ma ei unusta kunagi...“

„Kuule. Lõpeta ära...“!

„...Et see olid sina, kes läks peiede ajal ema laulatusõrmust otsima.“

„Hea küll, kas me võiksime teemat muuta?“

„Ma arvan, et sina oledki see põhjus, miks mul on nende surma-aastapäev alati meeles. Sa oled alati nii hooliv ja tähelepanelik, kui see õnnetuse kuupäev on lähenemas...“

„Räägime millestki muust, eks?“

„Lase käia, tee meid vanemaks. Pööra lehte.“

Mees vaatas naist, ilma et oleks liigutanud, ja üle ta näo libises vari. Naine naeratas talle ja jätkas: „Ma tean, et minust oli isekas paluda, et sa mind saatma tuleksid.“

„Susan, miks sa seda teed?“

„Sellepärast, et „see“ tähendab, et järgin oma unistusi. Ma ei taha saada selliseks nagu mu vanemad, Philip. Ma vaatasin pealt, kuidas nad veetsid oma elu arveid makstes, ja milleks? Selleks, et nad saaksid lõpetada mässituna ümber puu selles läikivas uues autos, mille nad äsja olid ostnud. Kogu nende elust sai kaks sekundit õhtustes uudistes ja ma pidin seda vaatama uhkest telerist, mille kõiki osamakseid nad polnud veel jõudnud tasuda. Ma ei mõista kedagi ega midagi hukka, Philip, aga mina tahan midagi muud. Teiste inimeste aitamine on päris põhjus elamiseks, et ma võiksin tunda, et olen päriselt elus.“

Mees vaatas naist abitult, imetledes ta otsusekindlust. Susan polnud oma vanemate õnnetusest saadik olnud ta ise – justkui oleksid aastad kahekordse kiirusega möödunud, justkui oleks kaardimängus kaarte jagatud kahekaupa, et mäng kiiremini läbi saaks. Susan nägi välja vanem kui kakskümmend üks, välja arvatud siis, kui ta naeratas, ja seda juhtus üpris sageli. Ta oli kaks aastat ülikoolis käinud ja ühinenud Rahukorpusega. Ta pidi sõitma vähem kui tunni aja pärast Hondurasesse, kus ta kavatses veeta kaks pikka aastat. Üle kolme tuhande kilomeetri New Yorgist, ja ta astub läbi peegli maailma teise otsa.

*